

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: I. H.
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2019, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím vložil do výroku I rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „městský úřad“) ze dne 26. 11. 2018, sp. zn. X, o přestupku provozovatele vozidla větu: „Tímto jednáním neustanovený řidič porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona, neboť rychlost jízdy překročil nejméně o 13 km/h“. Žalovaný dále z výroku vypustil RZ „X“ a nahradil ji RZ „X“. Žalovaný snížil uloženou pokutu z 1 800 Kč na 1 500 Kč a ve zbytku odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.
2. Přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“), se žalobce dopustil tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní

komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 27. 1. 2018 v 16.40 h na pozemní komunikaci mimo obec na silnici I. třídy č. 57, Vsetín Potůčky u č. p. X ve směru jízdy od obce Jablunka směrem k obci Ústí blíže neustanovený řidič řídil výše uvedené vozidlo, kdy automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích byla tomuto vozidlu naměřena okamžitá rychlost 63 km/h po odečtu tolerance ± 3 km/h, přičemž v daném úseku je stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h.

3. **Žalobce v žalobě** namítal, že z výroku není jasné, kde k přestupku došlo, zda k přestupku došlo v obci či mimo obec a zda je správná právní kvalifikace přestupku. Obecní policie nebyla oprávněna v daném místě vykonávat měření a pořizovat záznamy. Obecní policie informaci o zřízení automatického technického systému nezveřejnila. Správní orgány se k této otázce nevyjádřily, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a důkaz o měření rychlosti nepřipustný. Skryté zaznamenávání silničního provozu obecní policií je protiprávní. Žalobce se teprve z pravomocného rozhodnutí dozvěděl, co mu bylo kladeno za vinu. Žalobce se tak nemohl účinně hájit a rozhodnutí městského úřadu bylo nepřezkoumatelné. Skutkové zjištění, že v místě je omezena nejvyšší rychlost na 50 km/h, nemá oporu v provedeném dokazování a ani správní orgán netvrdí, z jakého důkazu takové zjištění učinil. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Dále není prokázáno, že by městská policie měřila rychlost na místě určeném Policií ČR v souladu s § 79a zákona o silničním provozu a není to uvedeno ani v napadeném rozhodnutí. Rozhodnutí je dále nezákonné pro absenci formy zavinění. Městský úřad konstatoval vědomé spáchání přestupku, což ale neprokázal. Nezákonná je sankce, která byla uložena mimo zákonné rozpětí.
4. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobce podal blanketní odvolání a přesunul celé dokazování na správní soud. Místo přestupku je označeno srozumitelně pro každého průměrně bystrého jedince. Z odkazu na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu vyplývá porušení dopravní značky omezující v místě rychlost na nejvýše 50 km/h. Navíc v příkazu o uložení pokuty z 11. 4. 2018 městský úřad jasně uvedl, že k překročení rychlosti došlo mimo obec, kde je umístěn přechod pro chodce z důvodu zvýšení bezpečnosti chodců a je zde stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h dopravní značkou B20a. Takto stanovená rychlost má přednost před obecnou úpravu nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu na 90 km/h. Automatizovaný technický prostředek bez obsluhy je nainstalován na sloupu u domu č. p. X na silnici č. I/57, která protíná poměrně dlouhou ulici nazvanou Potůčky, která je místní částí města Vsetín (podobně jako třeba Rokytnice a jiné) a navazuje až za dopravní značku IZ4a označující název města Vsetín, viz www.mapy.cz, zadáno „Potůčky č. p. X“. Místo spáchání přestupku lokalizoval městský úřad ve výroku rozhodnutí přesně a v souladu se shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí. Ostatně i žalobce z výroku rozhodnutí městského úřadu pochopil, že měřeno bylo mimo obec, protože namítá v dalším žalobním bodě, že obecní policie nemá právo měřit mimo obec rychlost. Výklad žalobce je ryze formalistický. Předpoklad žalobce, že pravomoc obecní policie podle zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, je omezena dopravní značkou o počátku a konci obce, je mylný. Pravomoc obecní policie k měření rychlosti je dána katastrálním územím obce (§ 18 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích). Objekt č. p. X Potůčky je zařazen v katastrálním území Rokytnice, která je místní částí města Vsetín, což vyplývá z přiložené

katastrální mapy. Právo obecní policie měřit rychlost v kontrolovaném místě nezaniká jen proto, že se měřený úsek nachází z hlediska úpravy dopravního značení mimo obec.

5. Na internetových stránkách města Vsetín je sekce s názvem „Radary – měření“ a v souboru ve formátu „pdf“ jsou jmenované úseky měření automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, jak se podává z přílohy č. 2 vyjádření k žalobě. Nešlo o skryté měření. Každý pozorný řidič, který místem projíždí, si může závčas všimnout na sloupu kamery radarového měřiče.
6. Žalobce od počátku věděl, co je předmětem přestupkového řízení. Přestupkové jednání městský úřad kvalifikoval ve výzvě k zaplacení určené částky, v příkazu o uložení pokuty a v rozhodnutí o spáchání přestupku provozovatele vozidla. Žalovaný pouze dílčí změnou rozhodnutí doplnil výrok rozhodnutí městského úřadu o znaky přestupku, který řidič překročením nejvyšší dovolené rychlosti spáchal, tedy § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalovaný nekorigoval skutkové okolnosti přestupku provozovatele vozidla. Žalobce dobře věděl už z výroku a odůvodnění rozhodnutí městského úřadu, co je meritem věci a nic mu nebránilo podat řádně doplněné odvolání, k čemuž byl dvakrát vyzván.
7. K prokázání skutkových okolností sloužilo oznámení přestupku městské policie s informací o omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 50 km/h dopravní značkou B20a. Tato informace je uvedena i na snímku změřeného vozidla žalobce. Tyto listiny byly jako podklad pro vydání rozhodnutí a listinný důkaz podle žalovaného dostačující.
8. Žalobce byl shledán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, který u fyzické osoby zrušil zjišťování nebo prokazování formy zavinění přestupku, viz § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu.
9. Žalobce má pravdu, že městský úřad v rozhodnutí o pokutě mylně uvedl odkaz na § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu namísto odkazu na § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona. Městský úřad pochybení sám zjistil a vydal 26. 9. 2019 opravné rozhodnutí, které je přílohou vyjádření k žalobě a bylo doručeno zmocněnci žalobce.
10. Žalovaný přiložil k vyjádření k žalobě dohodu Krajského ředitelství Zlínského kraje, dopravní inspektorát, Vsetín, s Městem Vsetín, o měření rychlosti a spolupráci Policie ČR a městské policie, a souhlas Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje z 22. 11. 2017, č. j. KRPZ-117846-2/ČJ-2017-151506, podle kterého Policie souhlasí s umístěním radarového rychloměru RAMER 10P na silnici I/57 v km 125,211 ve Vsetíně, části Potůčky.
11. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
12. Krajský soud zjistil ze správního spisu ze záznamu o přestupku s fotografií vozidla žalobce a z oznámení Městské policie Vsetín (dále jen „městská policie“) spáchání přestupku tak, jak je uvedeno výše. Místo přestupku je zde označeno jako „mimo obec silnice I. třídy č. 57“, stanoviště „Potůčky u č. p. X“ a jsou zde uvedeny GPS souřadnice místa spáchání přestupku. Podle oznámení městské policie je stacionární radar umístěn v souladu s § 79a zákona o silničním provozu a jedná se o stanoviště schválené Policií ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

13. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
14. Soud předesílá, že se ztotožnil s postupy městského úřadu a žalovaného, s jejich skutkovými zjištěními a závěry, i s právními závěry a s argumentací žalovaného uvedenou ve vyjádření k žalobě.
15. Nedůvodná je námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí městského úřadu a žalovaného jako jeden celek obsahují všechny náležitosti podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), všechny rozhodovací důvody, včetně přesného popisu místa přestupku, popisu přestupkového jednání a porušení příslušných zákonných ustanovení, skutkových zjištění a závěrů a potřebnou úvahu o sankci.
16. Neopodstatněná je námitka absence popisu místa přestupku a nesprávné kvalifikace přestupku. Popis místa přestupku, citovaný v bodě 2 tohoto rozsudku, splňuje požadavky, které na popis místa přestupku klade § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a navazující judikatura. Účelem popisu místa je určit sankcionované jednání tak, aby pachatel věděl, čeho se kde a kdy dopustil a dále tak, aby toto jednání nebylo zaměnitelné s jiným. Oba požadavky byly v posuzovaném případě naplněny jak v rozhodnutí městského úřadu o přestupku, tak v rozhodnutí o odvolání. Místo přestupku specifikovaly správní orgány stejně dostatečně i v oznámení přestupku, záznamu z rychloměru, výzvě k úhradě určené částky provozovateli vozidla, usnesení o odložení věci, příkazu, vyrozumění žalobce o pokračování v řízení z 14. 8. 2018 a v protokole o jednání.
17. Kvalifikace přestupku správními orgány vypovídá o řádném a přiléhavém podřazení skutkových zjištění a závěrů pod správně vybrané právní normy. Existenci dopravní značky B20a se stanovením nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h osvědčuje oznámení přestupku a výstup z rychloměru včetně fotografie vozidla s údajem o nejvyšší dovolené rychlosti. Protože zde není žádná indicie, proč těmto skutečnostem zaznamenaným strážníky nedůvěřovat, k osvědčení existence předmětné dopravní značky je oznámení přestupku spolu s výstupem z rychloměru a fotografií s údajem nejvyšší dovolené rychlosti a změřené rychlosti v daném případě zcela dostačující. Takový přístup odpovídá i důvěře v údaje poskytnuté policisty [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 8 As 100/2011-70] a dostačující míru ověření těchto skutečností v případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS č. j. 2 As 202/2014-50). V posuzovaném případě to platí tím spíše, že městskému úřadu, žalovanému i soudu jsou známy další případy porušení nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě (u zdejšího soudu např. věci sp. zn. 72 A 42/2019 nebo 72 A 35/2019).
18. Soud se neztotožňuje se žalobcem v tom, že se teprve z pravomocného rozhodnutí dozvěděl, co je mu kladeno za vinu. Městský úřad přesně, jasně a srozumitelně popsal zjištěné překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve výzvě k úhradě určené částky z 29. 1. 2018, kterou žalobce převzal do vlastních rukou 1. 2. 2018. Určená částka 600 Kč byla uhrazena po lhůtě splatnosti. Městský úřad přestupek popsal shodně i v příkaze z 11. 4. 2018, který žalobce převzal do vlastních rukou 25. 4. 2018. Teprve 16. 4. 2018 došly městskému úřadu námitka podjatosti s plnou mocí pro zmocněnkyni F. C., s. r. o., odpor proti příkazu a sdělení, že řidičem v době přestupku byl žalobce. Výzvu městského úřadu k doplnění plné moci o podpis obdržel žalobce do vlastních rukou 24. 7. 2018. Žalobce obdržel do vlastních rukou (doručeno fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu) předvolání,

kteřé obdržela i zmocněnkyně. K projednání přestupku se ani jeden z nich nedostavil, ani neomluvil. Žalobce převzal do vlastních rukou 19. 10. 2018 (a zmocněnkyně datovou zprávou) vyznění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí do 8 dnů. Na to ani jeden z nich vůbec nereagoval. Poté vydal městský úřad rozhodnutí ve věci samé. Žalobce tak zjistil ze čtyř doručených listin (výzva, předvolání, vyznění a rozhodnutí o přestupku) ještě v řízení před správním orgánem I. stupně, jaké jednání je předmětem řízení. Pokud žalobci bylo cokoli nejasné, mohl se na to dotázat městského úřadu osobně nebo písemně, jednání se však neúčastnil žalobce ani zmocněnkyně F. C., s. r. o., a na zaslané písemnosti nereagovali žádnými věcnými námitkami a veškeré námitky vznesli až v žalobě. Přitom je přirozené, že osoba obviněná z přestupku zahájí svou obhajobu co nejdříve, protože jinak se jeví jako účelová a nevěrohodná (srov. např. rozsudek NSS sp. zn. 2 As 214/2016 nebo 3 As 203/2017).

19. Jako účelovou obranu žalobce shledal zdejší soud i v posuzovaném případě. Jak již uvedl NSS v rozsudku z 11. 2. 2020, č. j. 10 As 384/2019-37, bod 14 a násl., zmocněnkyně soustavně zneužívá procesní práva. Obstrukční praktiky společnosti F. C. dobře zná též NSS, a to z vlastní rozhodovací činnosti (také ve spojitosti s dalšími osobami, např. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, družstvo, apod., všechny tyto osoby jsou propojeny v osobách P. a J. K., jejich věci pak před soudy vesměs zastupuje nynější zástupce stěžovatelky advokát Mgr. Václav Voříšek, respektive advokát Mgr. Jaroslav Topol; k příkladnému výčtu abuzivních a obstrukčních taktik ve správním řízení srov. např. usnesení rozšířeného senátu z 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017-49, č. 3684/2018 Sb. NSS, věc *DopisOnline*; rozsudek téhož senátu z 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 37; nebo rozsudky z 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31; z 25. 4. 2019, č. j. 10 As 328/2018-32, bod 8, a mnohé další). Jak vysvětlil rozšířený senát ve věci sp. zn. 4 As 113/2018, bod 37, hlavním cílem obstrukční strategie těchto osob ve správním řízení je „*zjevně zatížit správní orgán spoustou nadbytečných úkonů a následně „čekat“ na chybu správního orgánu*“.
20. NSS odkázal na sériovou účast zmocněnkyně v podobných řízeních a využívání nejroztodivnějších obstrukčních taktik (srov. rozsudek ze dne 29. 8. 2017, č. j. 8 As 142/2016-34, bod 28) a na to, že stěžovatelka nebyla nijak zkrácena na procesních právech tím, že žalovaný uvedl informace, o nichž tak jako tak musela zmocněnkyně vědět (podobně rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016-31, bod 11).
21. S ohledem na uvedené zdejší soud shledal v posuzovaném případě dokazování existence dopravní značky B20a v místě a čase projednávaného přestupku a uveřejnění oznámení Městské policie o místě měření na internetových stránkách města Vsetín jako obstrukční taktiku. Obdobně, jako např. u pravidelných odmítnutí námitek o nepřechzení návodu k obsluze, kdy soud vyslovil, že nelze dojít k tomu, aby zmocněnec s obstrukčními praktikami v řízení o přestupku „zkoušel policisty“ ze znalostí návodu k obsluze rychloměru (srov. rozsudek NSS z 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, bod 22) anebo účelové a úmyslné obstrukční jednání – podávání zásilek poslední dny lhůty v Libanonu (srov. rozsudek NSS z 19. 11. 2015, č. j. 8 As 94/2015-25).
22. NSS v rozsudku z 19. 11. 2019, č. j. 1 As 266/2019-48, poukázal na to, že pasivita ve správním řízení a následné uvedení široké škály námitek až v řízení před soudem je jednou z typických strategií Mgr. Václava Voříška (a s ním spolupracujícího Ing. M. J.) při zastupování obviněných z dopravních přestupků. Nejvyšší správní soud dokonce ve své judikatuře (viz rozsudek NSS z 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33) dospěl k závěru, že

uvedená procesní strategie spočívající v opakovaném podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby může být hodnocena jako obstrukce, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu. Svěrázným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení totiž přestupci nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy, pokud mohli tyto námitky uplatnit již v řízení před správními orgány. Nelze připustit, aby aktivita účastníka v přestupkovém řízení neměla na následný rozsah soudního přezkumu žádný vliv.

23. Zdejší soud konstatuje, že i přes existenci nové judikatury ke koncentraci řízení a přenesení dokazování před soudy nelze odhlédnout od zneužívání práva a nejnovější judikaturu k popsáním a obdobným praktikám v jejím souhrnu. Proto ani v posuzované věci soud neaprobujeme zneužívání práva. Nadbytečné dokazování v případech, kdy skutkový stav byl osvědčen s přihlédnutím ke všem okolnostem věci bez důvodných pochybností, nemá sloužit ke zhojení vadného postupu účastníků a jejich zmocněnců, kteří zjevně svým obstrukčním jednáním mají za cíl prodlužovat správní řízení a ztěžovat jeho průběh, aby v konečném důsledku dosáhli například zániku odpovědnosti za přestupek.
24. Pro úplnost soud dodává, že nyní vycházel soud z údajů a listin obsažených ve správním spisu. Žalovaný doplnil do správního spisu, který zaslal soudu spolu s vyjádřením, následně souhlas Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje z 22. 11. 2017, č. j. KRPZ-117846-2/ČJ-2017-151506, podle kterého Policie souhlasí s umístěním radarového rychloměru RAMER 10P na silnici I/57 v km 125,211 ve Vsetíně, části Potůčky. Součástí správního spisu je i dohoda Krajského ředitelství Jihomoravského kraje, územní odbor vnější služby Vsetín, dopravní inspektorát, a městem Vsetín z 20. 2. 2009 o spolupráci při zabezpečování dohledu v oblasti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. U zjištění z těchto listin, které jsou součástí správního spisu žalovaného, se nejedná o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Ústavní soud a NSS opakovaně judikovaly, že bagatelní přestupky malé závažnosti a škodlivosti nevyžadují velmi rozsáhlé dokazování, jelikož – vždy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci – tu nemůže být vliv na zákonnost napadených rozhodnutí (obdobně rozsudek NSS z 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50 – „záznam z rychloměru obvykle postačuje“, „měření rychlosti je jen technický úkon“ – nález ÚS sp. zn. IV. ÚS 868/11 atd.).
25. Zdejší soud poukazuje také na to, jak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2013 č. j. 4 As 71/2013-35, uvedl: *„Nejvyšší správní soud je tedy přesvědčen, že je nutné vždy zvážit a vyhodnotit, jak se procesní vada dotkla právní sféry adresáta veřejné správy. Pokud se procesní vada právní sféry adresáta veřejné správy nedotkla, případně se na jeho postavení projevila pozitivním způsobem, není důvod takové správní rozhodnutí rušit pro nezákonnost. Zrušit takové správní rozhodnutí by podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu bylo na místě, pokud by zásah do právní sféry adresáta byl negativní, nebyl by následným postupem správního orgánu odstraněn a pokud by negativní zásah dosahoval určité negativní míry. Jinými slovy pokud je zásah do práv velmi nepatrný, Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro rušení příslušného rozhodnutí z důvodu jakéhokoli procesního pochybení správního orgánu, a to v souladu se zásadou de minimis non curat praetor (malíčkostmi se soudce nezabývá) - srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2010, č. j. 8 As 56/2009-99.“* Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku z 18. 4. 2017, č. j. 10 As 211/2017-47 dovodil, že *„úkolem správních soudů není zajišťovat účastníkům vždy a po všech stránkách bezvadná správní rozhodnutí, nýbrž ochránit je před hmotněprávními pochybeními správních orgánů a před*

takovými vadami správního řízení, které by ve svém důsledku mohly mít vliv na hmotněprávní postavení účastníků.“

26. Městský úřad ani žalovaný neměly důvod uvádět v rozhodnutí, že rychlost byla měřena v úseku schváleném Policií ČR v souladu s § 79a zákona o silničním provozu. Žalobce žádnou související námitku ve správním řízení nevzněl, veškeré námitky si ponechal do soudního řízení správního. Soud přitom neshledal, že by v nynějším případě byl porušen § 79a o silničním provozu nebo že by pravomoc Policie ČR byla vykonávána excesivním způsobem. Podle názoru soudu v posuzovaném případě s ohledem na procesní strategii žalobce postačuje, že informace o umístění rychloměru a úseku schváleném Policií ČR byla obsahem oznámení přestupku městskou policií (poslední odstavec). Jak bylo uvedeno v bodě 17, v případě bagatelního přestupku za okolností posuzovaného případu a při znalosti dalších obdobných případů (u zdejšího soudu sp. zn. 72 A 35/2019 a 72 A 42/2019) důvěřujeme údajům poskytnutým městskými strážníky a není třeba konat rozsáhlé dokazování, a to ani dohodami Městské policie a Policie ČR, protože je to v daném případě nadbytečné. V posuzovaném případě k překročení nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h došlo v zastavěném, obydleném území, u přechodu pro chodce a u křižovatky. S vyšší rychlostí je spojena delší brzdná dráha a horší možnost reakce řidiče na nenadálé události v silničním provozu, které lze v zastavěném území obce předpokládat s ohledem na možný zvýšený pohyb chodců a vozidel vyjíždějících z vedlejších komunikací.
27. Zástupce žalobce je profesionál v oblasti zastupování řidičů či provozovatelů vozidel obviněných ze spáchání přestupků podle zákona o silničním provozu. V posuzovaném případě byla s jeho osobou spojená F. C., s. r. o., zmocněna k zastupování 2. 2. 2018 a v případě spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti ve stejném místě ve věci sp. zn. 72 A 35/2019 byla udělena žalobcem stejné zmocněnkyni plná moc 3. 5. 2018. Nejméně v těchto případech od uvedených dat zmocněnkyně věděla o měření rychlosti v místě a jako profesionálka mohla nahlédnutím na internetové stránky města Vsetín (www.mestovsetin.cz) zjistit informaci o měření rychlosti v daném místě. Sám tak argumentoval advokát žalobce např. ve věci u Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 58/2017. Ostatně, advokát žalobce znal tento postup z věci vedené zdejším soudcem pod sp. zn. 72 A 36/2018 (šlo o Valašské Meziříčí).
28. Nedůvodná je námitka nezákonnosti skrytého měření. NSS obdobně již judikoval, že měření rychlosti i z neoznačených policejních vozidel není v rozporu se zákonem (rozsudek z 5. 5. 2016, č. j. 10 As 193/2015-34).
29. Žalobce se mýlí v tom, že městský úřad konstatoval nezákonně vědomé spáchání přestupu. Současně však žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí pro absenci formy zavinění. V souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu je odpovědnost provozovatele vozidla objektivní a k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.
30. Lichá je námitka, že městský úřad uložil pokutu mimo zákonné rozmezí. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k). Uložená pokuta ve výši 1 500 Kč (po snížení žalovaným) stále spadá do tohoto rozmezí.

31. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
32. Žalovaný se k námitkám vyjádřil přezkoumatelným způsobem, žádnou neopomenul, důvody pro jeho rozhodnutí byly seznatelné a dostatečně a srozumitelně popsány. Rozhodnutí o přestupku i odvolání byla řádně a podrobně odůvodněna. O tom svědčí i žalobní námitky.
33. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. prosince 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně